

щание, че ще прати на учение сестриника си, ала упорития калугер се отричал от всичко. Той не признавал дори, че е длъжен да заплати нещо за 10 годишното използване труда на младия и послушния дотогава свой сестриник. А работата била друга: хаджи Василий събирал пари да иде втори път на хаджилък! Това той намирал за по-важно и по-богоугодно, отколкото да изпълни думата си.

1860–1861.—Разочарование и бегство.—През 1860 г. настъпило най-черното тегло за дякона Игнати. Архимандрит Василий задигнал събраните пари и заминал втори път за Божи гроб. На сестриника си не оставил средства, а отгоре му дал коня си да го гледа и храни до завръщане. Когато дякона забележил, че няма, с що да поминува, архимандрита натъртено му заповядал: „проси по селата, па храни себе си и коня ми“. И какво станало? За прехра дякон Игнати в отсъствието на вуйка си, ту пеел в църква и посещавал училището да преподава пение, ту помагал на майка си в ръчната работа.

Поради скромното си поведение и поради приятното си пение дякон Игнати бил обичан от калугерките и приетан с голямо доверие от тях. По-късно, когато той се придал на революционна дейност, манастиря отделил особено скривалище, в което Левски е намирал сигурно убежище. Нека още сега отбележим, че младия дякон още в тия буйни и луди години проявил бележитата воля да живее честно, почитено и напълно нравствено. Той не пушел, не псувал, не пиял и с това запазил